

РЕШЕНИЕ

№ 441

гр. Варна, 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Г.

Членове: Красимир Т. Василев
Ивелина Влагова

при участието на секретаря Доника Здр. Христова
като разглежда докладваното от Ивелина Влагова Въззивно гражданско дело
№ 20233100500628 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството по делото е образувано по въззивна жалба с вх. № 10480/09.02.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от Застрахователна компания „Л.И.“ АД, ЕИК ***** срещу решение № 246/26.01.2023г. постановено по гр.д.№ 7159/2022г. по описа на ВРС, с което са уважени предявените от Х. К. К. против въззивника искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ, като е **ПРИЗНАТО ЗА НЕЗАКОННО** уволнението на Х. К. К., ЕГН ***** извършено със Заповед № 282/23.05.2022г., издадена и подписана от двама от изпълнителните директори на ЗК „Л.И.“ АД, на основание чл. 190, ал.1, т.2 от КТ, във вр. с чл. 330, ал.2, т.6 от КТ, поради невявяване на работата в на 03.05.2022г. и 04.05.2022г. **И Е ОТМЕНЕНО**, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ; **ВЪЗСТАНОВЕН** е Х. К. К., ЕГН ***** на заеманата преди уволнението длъжност „Р.К.Ц. Варна“ в ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК ***** на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ; **ОСЪДЕН** е ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК ***** да заплати на Х. К. К. сумата от 15920,10 лева, представляваща обезщетение за оставяне без работа поради незаконно уволнение за периода от 25.05.2022г. до 25.11.2022г., ведно със законната лихва от 06.06.2022г. до окончателното изплащане на дължимата сума, на основание чл. 344, ал.1, т.3, вр. чл. 225, ал. 1 от КТ и ЗК „Л.И.“ АД е **ОСЪДЕН** да заплати адвокатско възнаграждение, както и държавна такса и разноски по уважените искове в полза на Районен съд-Варна в размер на 906,80 лева, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

Въззивникът – ЗК „Л.И.“ АД оспорва решението с твърдения за неправилност,

необоснованост и противоречие с материалния закон. Счита, че в нарушение на закона, събраните по делото доказателства са обсъдени едностранчиво и тенденциозно, което е довело до неправилен извод за основателност на предявените искове. Посочва се, че не са взети предвид показанията на разпитаната свидетелка М.Н., която е служителка в офиса, в който е работел до уволнението си въззиваемият. Излага, че дори от анализа на събраните гласни доказателства да се установи, че Х. К. се е появил кратковременно на работното си място на 03.04.2022г. и на 04.04.2022г., то същият не е изпълнявал никакви действия спадащи към служебните му задължения. Счита, че не е било установено, че ищецът е имал достъп до електронната си поща само чрез служебния си компютър, както и че на процесните дати е отсъствал от офиса, тъй като е осъществявал срещи с потенциални клиенти извън него. Във връзка с това моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендира за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – Х. К. К., чрез процесуалния му представител. Счита жалбата за неоснователна, а решението на ВРС за правилно и законосъобразно. Оспорва твърденията във въззивната жалба за допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение във връзка със събирането и цененето на доказателствата по делото. Излага, че въззивникът не е направил възражения във връзка с изготвения от съда доклад на делото и дадените с него указания за доказателствената тежест, според които в тежест на работодателя е било да установи, че са били налице предпоставките за ангажиране на дисциплинарната отговорност на ищеца за точно посочените в заповедта нарушения, а именно неявяването му на работа в два последователни дни. Посочва, че ангажираните от ищеца гласни доказателства установяват, че той е бил на работа в дните, в които се твърди че не се е явил – 03.04.2022г. и 04.04.2022г., а в случай че нарушението му е било, че не е извършвал трудовите си задължения, то това би било основание за ангажиране на отговорността му, но на друго основание. Посочва, че за посочените дни ищецът е подписал многобройни документи, което изключва твърденията на ответника, че не е бил на работа и не е осъществявал трудовите си функции. Моли жалбата да бъде отхвърлена, а обжалваното решение да бъде потвърдено. Процесуалният представител на въззиваемия претендира за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗАДв.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно разписаните правомощия по чл. 269 от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси съобрази следното:

Пред ВРС са били предявени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ от Х. К. К. против ЗК „Л.И.“ АД за признаване за незаконно и за отмяна на уволнението на ищеца със Заповед № 282/23.05.2022г., издадена от изпълнителните директори на ЗК „Л.И.“ АД на основание чл. 190, ал.1, т.2 от КТ, във вр. с чл. 330, ал.2, т.6 от КТ, поради неявяване на работата на 03.05.2022г. и 04.05.2022г.; за възстановяване на предишната работа на ищеца „Р.К.Ц. Варна“ и за осъждане на ответника

да заплати на ищеца обезщетение за времето, през което е останал без работа, считано от 25.05.2022г. до 25.11.2022г. в размер на 15920,10 лева, ведно със законната лихва, считано от завеждане на исковата молба – до окончателното погасяване на задължението.

В исковата молба ищецът твърди, че е бил в трудово правоотношение с ответника ЗК „Л.И.“ АД считано от 30.04.2019г., при когото е заемал длъжност „Р.К.Ц. Варна“. Посочва, че на 25.05.2022г. му е била връчена Заповед № 282/23.05.2022г., издадена и подписана от двама от изпълнителните директори на ЗК „Л.И.“ АД, с която на основание чл.330, ал.2, т.6 от КТ било прекратено трудовото му правоотношение с уволнение поради нарушаване на трудовата дисциплина изразяващо се в неявяване на работа в два последователни дни. Заповедта била мотивирана със сигнал /докладна/ до работодателя от лицето Д.Н. - специалист АКС в ЗК „Л.И.“ АД, че „при извършена проверка на 03.05.2022г. и 04.05.2022г. се установило, че същият /Х. К./ не се намирал на работното си място в офис на КЦ-Варна, находящ се в гр. Варна, бул. „В.В.“ № 69“.

Ищецът оспорва цитираната заповед с твърдението, че прекратяването на трудовото му правоотношение е незаконосъобразно, извършено в нарушение както на материалния закон, така и на процесуалните правила за установяване и налагане на дисциплинарни наказания. Твърди, че заповедта е немотивирана, а дисциплинарното наказание е наложено при неизяснена фактическа обстановка.

Ищецът излага, че на посочените в оспорваната заповед дати - 03.05.2022г. и 04.05.2022г. е бил на работа и е изпълнявал служебните си задължения – подписвал е полици и платежни документи, водил е кореспонденция с изпълнителни директори на дружеството по служебна ел.поща, за която твърди че може да бъде използвана само от стационарния служебен компютър в офиса, находящ се на адрес: гр. Варна, бул. „В.В.“ № 69. Посочва също, че е осъществявал и срещи с корпоративни клиенти и застрахователни посредници, водил е преговори извън офиса, които са задължения вменени му с длъжностната характеристика. Посочва, че лицето Д.Н. се е появил на 03.05.2022г. в офиса на дружеството за около 30 секунди до вратата, за да уведоми една от служителките, че ще паркира автомобила си на служебните паркоместа и не е търсил информация кой е в офиса, нито е посещавал офиса по друго време на същия и/или на другия ден.

Излага, че на 28.04.2022г. е подал искане по ел. път за ползване на отпуск от 03.05.2022г. до 05.05.2022г., за което не получил разрешение от работодателя. По тази причина на посочените в заповедта дати 03.05 и 04.05 е бил на работа и е изпълнявал трудовите си задължения в офиса и извън него - работа с документи, подписване на ордери, комуникация чрез служебния личен мейл, в това число и изпратени съобщения от и до г-н В.И. и г-жа М. /изпълнителни директори/, както и до други представители на дружеството. Счита, че в случая работодателят се е възползвал от неразрешения отпуск, като вероятно е предполагал, че ищецът не е разбрал за отказа и не се е явил на работа.

На 16.05.2022г. ищецът Х. К. е получил искане изх.№ 3481/13.05.2022г. за представяне на писмени обяснения до 20.05.2022г. на основание чл.193, ал.1 от КТ във връзка с установеното нарушение на трудовата дисциплина, а именно неявяването на работа

в два последователни дни. Със заявление от 19.05.2022г. са дадени обяснения и са оспорени констатациите за нарушаване на трудовата дисциплина.

Ищецът твърди, че заповедта, с която му е наложено дисциплинарно наказание уволнение е незаконосъобразна, поради това, че е не е налице посоченото в нея дисциплинарно нарушение, а отделно от това е немотивирана с посочване на конкретните параметри на дисциплинарното нарушение и момента на извършването му. Оспорва се като неправилна и преценка на обстоятелствата водещи до ангажиране на отговорността му. Моли за уважаване на исквете, а именно за отмяна като незаконосъобразно на прекратяването на трудовото му правоотношение чрез уволнение и заповедта, в която е обективизирано, за възстановяване на заеманата до уволнението длъжност и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в следствие на уволнението.

В срока по чл.131 от ГПК работодателят ЗК „Л.И.“ АД е депозирал писмен отговор, чрез процесуалния си представител, в който оспорва предявените искиве считайки ги за неоснователни. Поддържа, че ищецът е извършил нарушение на трудовата дисциплина неявявайки се на работното си място в два последователни дни на 03.05.2022г. и на 04.05.2022г., във връзка с което му е наложено дисциплинарното наказание уволнение. Излага, че на 04.05.2022г. Х. К. е провел кореспонденция по вайбър чат с един от изпълнителните директори на застрахователното дружество В.И., в който е посочил, че е в отпуск в периода от 02.05.2022г. до 06.05.2022г. Посочва, че е получил докладна записка от Д.Н. - специалист „С.л.“ към АКС при Ликвидационен център-Варна, който при извършена проверка 03.05.2022г. и на 04.05.2022г. установил, че Х. К. К. не е бил на работно си място, без да е бил в разрешен годишен отпуск или болничен. Във връзка с констатираното дисциплинарно нарушение от ищеца били изискани писмени обяснения по реда на чл.193, ал.1 от ГПК. В дадените такива служителят отрекъл верността на направените констатации и заявил, че в посочения двудневен период е бил на работното си място. Със заповед № 282/23.05.2022г. на Х. К. било наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ на основание чл.330 ал.2, т.6 от КТ и трудовото му правоотношение било прекратено.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Няма спор между страните, а и видно от представеният трудов договор № 45/30.04.2019г. ищецът Х. К. К. е бил е трудово правоотношение с работодателя ЗК „Л.И.“ АД, при когото е заемал длъжността „Р.К.Ц.-Варна“.

Съгласно характеристиката на длъжността заемана от ищеца, същият следва да планира, организира, ръководи, координира и контролира цялата дейност на корпоративния център; Да изготвя бизнес плана и бюджета на агенцията, за който отговаря; Да създава контакти и да търси потенциални клиенти за компанията; Да осъществява срещи с корпоративни клиенти и застрахователни посредници, да договаря условия и сключва рамкови договори и споразумения; Да води преговори и договаря сделки, както и конкретните параметри по застрахователните договори и да дава преференциални условия

на застраховане; Да следи за новостите на застрахователния пазар; Да участва в проучване на застрахователния пазар, в разработването на нови застрахователни продукти, да дава предложение за подобряването на съществуващите такива и оптимизиране на работата с клиентите; Да отговаря за разширяване пазарния дял; Да поддържа добри професионални отношения с други агенции; Да ръководи поверения персонал, провежда интервюта за назначаване на нови служители участва в разпределението на бонусите и премиите на служителите; Да организира работата на служителите в агенцията за изпълнение на поставените задачи от ръководството и да осъществява контрол върху дейността им; Да изготвя справки, отчети и доклади за извършваната от агенцията дейност; Да изпълнява и други професионални задължения, при изискване от страна на ръководството и др.

На 28.04.2022г. Х. К. е подал заявление за ползване на платен годишен отпуск за периода от 03.05.2022г. до 05.05.2022г. В молбата е посочено, че по време на отсъствието ще бъде заместван от М.Г.И.. Няма данни отпускът да е разрешен от работодателя.

Представени са разпечатки на e-mail кореспонденция между ищеца и ръководството на ЗК „Л.И.“ датирани от 03.05.2022г. и 04.05.2022г. с обсъждане на работата в дружеството и резултатите от нея.

Представени са подписани от „ръководител“ и „представител на застрахователя“ документи /л.20-25/ - Сметка №***** от 03.05.2022г. по полица BG/***** от 02.08.2021г. на посредник №03069005 със застрахован ***-** ООД; РКО №222, №223, №224 от 03.05.2022г. за изплатен комисион по отчет от „Л.“ ЕООД ; Трите РКО са създадени на 03.05.2022г. съответно в 16:23ч., в 16:25ч. и в 16:27ч. Представен е и договор за гражданска отговорност полица № BG/22/*****/04.05.2022г. със застрахован Д.А.Д. и сметка №***** към цитираната застрахователна полица.

Представена е докладна от Д.Н. - специалист „С.л.“ към АКС при ЛЦ Варна от 05.05.2022г., в която същият е докладвал, че на 03.05.2022г. в 16.10 часа лично е посетил „К.ц.“ Варна и установил, че директорът го няма, като на въпрос към служителка на офиса къде е директорът му било отговорено, че в момента отсъства. На следващия ден 04.05.2022г., около 11:10 часа изпратил свой приятел да го потърси под предлог, че има 9 броя автомобила и иска оферта за застраховка. При запитване отговорът на същата служителка бил, че в момента отсъства.

На 13.05.2022г. до Х. К. е изпратено искане за даване на обяснения по реда на чл.193, ал.1 от КТ във връзка с извършените проверки на 03.05.2022г. и 04.05.2022г. и констатираното отсъствие от работното му място - офисът на К.ц. „Варна“ на адрес: гр. Варна, бул. „В.В.“ 69 без да е било заявено и разрешено ползването на платен годишен отпуск.

Със заявление вх.№ 046/19.05.2022г. ищецът Х. К. е дал обяснения, в които е оспорил изцяло констатациите като е посочил, че на двете дати – 03.04.2022г. и 04.04.2022г. е изпълнявал служебните си задължения съгласно предвиденото в трудовия му договор и длъжностната характеристика, добросъвестно и в най-добрия интерес на работодателя, като е осъществявал срещи с клиенти, работа с документи, в т.ч. подписване на ордери,

комуникация чрез служебния личен имейл, която е възможна единствено от работно му място от служебния компютър и само от него, изпълнение на други ангажименти, в т.ч. приемане на заявка и изпълнение на външен оглед на автобус на автогара Варна на 05.05.2022г.

Със Заповед № 282/23.05.2022г. на двама от изпълнителните директори на ЗК „Л.И.“ АД - В.И. и С.А., на Х. К. К. е наложено дисциплинарно наказание – „уволнение“ за извършено нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.190, ал.1, т.2 от КТ изразяващо се в констатирано при проведена служебна проверка на 03.05.2022г. и на 04.05.2022г. отсъствие на служителя от работното му място в офис на КЦ-Варна, находящ се в гр.Варна, бул. „В.В.“ № 69.

От заключението на проведената по делото Съдебно-счетоводна експертиза изготвено и поддържано в съдебно заседание от вещото лице А.В. се установява, че размерът на последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение за м.05.2022г. е 2653,35 лева.

По делото е проведена и Съдебно -[1]техническа експертиза – основно и допълнително заключение, изготвени от вещото лице С.Д., от която се установява, че при проверка на компютърната система, използвана от ищеца, не е могло да се установи дали от служебния му е-мейл са изпращани ел.съобщения и до кого, тъй като базата с пощата от страна на работодателя е била изтрита. Установено е било, че на 03.05.2022г. в 16:44 часа е бил изтеглен документ – дубликат на Застрахователна полица BG/22/122000513510, а от логовете е установена активност на 03.05.2022г. около 10:00 часа сутринта и отново след 16:00 часа.

От допълнителното заключение се установява, че служебната ел.поща на ищеца h.k@l-i..com е закрыта, като е изтеглен нейният лиценз за ползване. Към 20.10.2022г. тя не е съществувала.

Представено е копие от трудова книжка № 11, серия К № ***** на Х. К. К., видно от която последното отбелязване е на трудовото правоотношение в ЗК „Л.И.“ на длъжност Ръководител за периода от 02.05.2019г. до 01.06.2022г., когато е прекратено на основание чл.190, ал.1, т.2 от КТ.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Л.П.Ч., М.Г.И., Д.Н. Н. и М.И.Н..

От показанията на св. Ч. се установява, че работи като свободен агент и посещава често офиса ръководен от Х. К., когото познава добре. Посочва, че в началото на месец май 2022г. посетила офиса, тъй като бързала да издаде квитанциите, за да са в срок след почивните дни. Посетила офиса и на 03.05 и на 04.05, като и на двете дати заварила там ищеца. На 03.05.2022г. посещението било около 12:30-13:00ч. и тъй като имали много работа оставила квитанциите, за да ги подготвят и се върнала към 15:00-15:30 часа, като ищецът отново бил там и разговаряли. Работното място на ищеца било на бюро в ниша зад стена, а от ляво на него били разположени бюрата на останалите служители. Нямало

видимост от вратата към бюрото на ищеца. Посещението на офиса на 04.05.2022г. било към 16:00 часа, тогава също разговаряли с Х..

Свидетелката М.Г.И. посочва, че работи заедно с ищеца в КЦ Варна. Отговорностите му като ръководител включвали организиране на работата на целия офис, разпределяне на задачи на служителите и най-вече срещи с клиенти във и извън офиса. Много от срещите на ръководителя били извън офиса, тъй като налагали посещения на клиентите в техните офиси. Посочва, че работният ден на 03.05.2022г. започнал с оперативка сутринта, след която Х. К. излязъл от офиса, върнал се около обяд, след което отново излязъл и се върнал към 16:00 часа. На 03.05.2022г. били посетени от колега от Ликвидационния център във Варна от друг офис за около минута, изразяващо се в това, че той отворил вратата на офиса, представил се и ги уведомил, че е спрял на паркомаястото им. Краткият разговор не включвал питане за това дали Х. К. е на работа, а от вратата, където се намирал колегата нямало видимост към работното място на К.. По това време Х. К. не бил в офиса, но след като се върнал го уведомили за посещението на колегата. На 04.05 Х. К. също бил на работа. През деня офисът бил посетен от клиент, който поискал оферта за застраховка „Гражданска отговорност“ на фирмените си автомобили. Този клиент не питал за Х. К.. От мястото, където стоял този човек, също нямало пряка видимост към бюрото на Х. К.. Посочва, че ползването на служебната поща става от служебния компютър. Заявяването на отпуск ставало чрез електронна платформа чрез попълване на заявление и посочване на лицето, което ще замества. Заявката била с валидност 24 часа и първо получавал информация този, който трябвало да замества. На 03.05.2022г. свидетелката видяла, че е посочена като заместник по заявление на Х. К., но тъй като валидността на заявката му била изтекла го уведомила, че отпускът му не е разрешен. В офиса разходните касови ордери, полиците и други изходящи документи се подписвали от ръководителя - Х. К. на датата, на която са издадени. Подписите на документите на л. 20, на л. 21 също, на л. 22 също, на лист 24 също, на полица застраховка Гражданска отговорност № 22/***** от 04.05.2022г. били на Х. К..

Свидетелят Д.Н. посочва, че работи в ЗК „Л.И.“ и той е изготвил докладната записка във връзка с проверка в офиса на бул. „Вл. В.“, касаеща Х. К.. Проверката била възложена от Директорът на Дирекция „А.К.С.“, който му казал да отиде да провери дали Х. К. е на работното си място в Корпоративния център. Свидетелят посетил офиса на ищеца на 03.05.2022г. около 16:00 часа след обяд и говорил с една от служителките, която му казала, че Х. К. го няма. Свидетеля искал да изчака, но тя казала, че може и да не се върне. Получил инструкции на следващия ден да изпрати друго лице, което да потърси К.. За целта на 04.05.2022г. около 11:00 часа негов познат посетил офиса със запитване за оферта за сключване на застраховка „Гражданска отговорност“. Познатият бил посрещнат от същата колежка, която уведомила, че директорът го няма в момента.

Свидетелката М.И.Н. посочва, че познава Х. К., с когото били състуденти и колеги в офиса на ЗК „Л.И.“ на бул. „Вл. В.“ № 67 в гр.Варна ръководен от него. Задачите на ръководителя били цялостна организация на работата в офиса, разпределение на задачи,

срещи с корпоративни клиенти, изпълнение на поставени задачи от централното ръководството и други, което налагало често да излиза и да провежда срещи. Посочва, че на 03.05 и на 04.05.2022г. и тя и Х. К. били на работа. Денят на 03.05.2022г. започнал със сутрешна оперативка около 9:30 - 10:00 часа, която била провеждана от Х. К. и на която присъствали свидетелката и колегите й М. и С.. След нея Х. К. излязъл от офиса. Следобед офисът посетил колега от ликвидационния център, говорил със свидетелката около 30 секунди, през които я уведомил, че е спрял на паркоместото пред офиса и си тръгнал. След посещението на колегата, Х. се върнал в офиса. На 04.05.2022г. Х. К. бил в офиса след обяд. Преди това се обадил по телефона, за да помоли колежка да провери кореспонденцията от С. по служебния е-мейл. При тази проверка на е-мейлите му установили, че се съдържа искане за освобождаването му. Компютрите в офиса не били заключени и всеки имал достъп до компютъра на колегите си. Достъп до служебните пощи се осъществявал през служебен лаптоп, но можело и през телефона, когато са в движение.

Посочва, че познава Л.Ч., тя била застрахователен агент, но нямала договор към офиса. Посещавала офиса с различна честота, когато трябвало да вземе полици на свои клиенти. Преимуществено работела с М. И.. Няма спомен дали на 03.05 и 04.05.2022г. Ч. е посещавала офиса. Полици и квитанции се издавали от свидетелката и от С. Т., по разпореждане на Х. в 3 екземпляра, след което единият се давал на клиента веднага. Документите се издавали на датите посочени върху тях от самата система. Свидетелката посочва, че всички документи на л.20-25 са подписани от Х. К..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните **правни изводи**:

Изложените в исковата молба фактически твърдения и формулирания въз основа на тях петитум обуславят извод за предявени в условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, т.2 и т.3 от КТ за признаване на уволнението на ищеца за незаконно, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност както и за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в следствие на уволнението, в случая от 25.05.2022г. до 25.11.2022г.

Съдът намира производството по предявените искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и т.3 от КТ за процесуално допустимо. Исковата молба е депозирана в съда на 02.06.2022г. Съгласно разпоредбата на чл.358, ал.1, т.2 от КТ исковете за отмяна на уволнение се подават в двумесечен срок от деня на прекратяването на трудовото правоотношение, което в настоящия случай е станало със заповед от 23.05.2022г. Молбата за отмяна на уволнението е подадена в срок, поради което съдът дължи формиране на изводи досежно нейната законосъобразност.

Трудовото правоотношение на ищеца е прекратено по реда на чл.330, ал.2, т.6 от КТ, вр.чл.195, ал.1 от КТ, вр.чл.190, ал.1, т.2 от КТ, вр.чл.188, т.3 от КТ, поради наложено на ищеца дисциплинарно наказание - уволнение в следствие нарушение на трудовата дисциплина изразяващо се в невявяване на работа в течение на два последователни работни дни. Законодателят определя това нарушение като тежко, тъй като разстройва в голяма

степен създадената организация на труда и поради това е предвидено като основание за налагане на най-тежкото наказание – дисциплинарно уволнение.

Дисциплинарната отговорност представлява неблагоприятните последици, които виновното лице следва да понесе за това, че е допуснало неизпълнение на трудово задължение или нарушение на нормите на трудовата дисциплина, изразяващи се в налагане на дисциплинарно наказание. Законосъобразността на провежданата дисциплинарна процедура предполага наличието на дисциплинарно нарушение, виновно поведение на наказваното лице, индивидуализация на наказанието, след преценка на писмените обяснения дадени от нарушителя, компетентност на наказващия орган и спазване на предвидените в закона срокове за ангажиране на дисциплинарната отговорност.

Процедурата по налагане на дисциплинарно наказание изисква последователното осъществяване на елементи от сложен фактически състав, включващ установяване на извършено нарушение на трудовата дисциплина от работника, изискване и получаване на писмени обяснения от него преди налагане на дисциплинарното наказание, съобразяване на тежестта на извършеното нарушение с тежестта на налаганото наказание, издаване на заповедта в сроковете по чл.194 от КТ и то от компетентен орган с дисциплинарна власт.

От съвкупността на събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че са налице изискуемите от закона предпоставки за откриване, провеждане и приключване на дисциплинарната процедура. Заповедта е издадена от двама от изпълнителните директори на ответното дружество-работодател, съгласно изискването за представителство на застрахователното дружество, с компетентност по въпросите свързани с упражняване на дейността му, в това число и дисциплинарната работодателска власт. Спазено е и задължението предвидено за работодателя в нормата на чл.193 от КТ за приемане на писмените обяснения на работника преди налагане на дисциплинарното наказание. Заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание “дисциплинарно уволнение” е издадена в сроковете по чл.194 от КТ. С оглед изложеното, съдът намира, че е спазена процедурата по налагане на дисциплинарното наказание със Заповед № 282/23.05.2022г., която е надлежно мотивирана с посочване на нарушителя и нарушението, кога е извършено, както е наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Горното налага произнасяне по нейната законосъобразност, като преценката предполага анализ на събраните доказателства относно наличието на изложените в процесната заповед нарушения на трудовата дисциплина.

Нарушението на трудовата дисциплина, поради което е наложено дисциплинарното наказание на ищеца е за неявяване на работа в два последователни работни дни - 03.05.2022г. и 04.05.2022г. /чл.190, ал.1, т.2, вр.чл.187, т.1 от КТ/. Основание работодателят да възприеме, че ищецът е извършил цитираното нарушение на трудовата дисциплина е изготвената докладна от Д.Н., в която същият е посочил, че по нареждане на директора е извършил проверка на работното място на ищеца – “К.ц.” гр.Варна на 03.05.2022г. в 16:10ч. и на 04.05.2022г. в 11:10ч. чрез подставено лице /свой приятел/, при които било констатирано, че директорът отсъства. Последният е разпитан и като свидетел в хода на

първоинстанционното производство като потвърждава изложените в докладната констатации и уточнява, че проверката му била възложена на 03.05.2022г. около 14:30-15:00ч. по телефона от ръководството. Посочва, че след появяването в офиса управляван от ищеца, останал отвън в автомобила си още около 30-40 минути, но и след това не видял директора. Второто основание, за което са изложени твърдения в отговора на исковата молба, е, че с ищеца е проведена комуникация по Вайбър чат от един от изпълнителните директори, в който посочил, че е в отпуск в периода от 02.05.2022г. до 06.05.2022г.

Съдът намира, че добросъвестното упражняване на дисциплинарната работодателска власт предполага преди налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание – уволнение да бъде извършена обстойна проверка на соченото нарушение, чрез различни способы, включително и във връзка с дадените обяснения от служителя по реда на чл.193 от КТ. В конкретния случай горното е било необходимо и с оглед на факта, че посоченото в докладната отсъствие на ищеца от работното му място - в офиса на застрахователното дружество в конкретно посочените моменти и дати не означава априори, че същият не се е явил на работа през тези два дни. Неявяването на ищеца на работното място не може да се презумира с оглед подадената от него молба за отпуск, при положение, че и на служителя и най-вече на работодателят е известно, че отпускът не е разрешен.

В случая ищецът е твърдял в писмените си обяснения, че на посочените две дати – 03.05.2022г. и 04.05.2022г. е бил на работа и е изпълнявал служебните си задължения като се е срещал с клиенти, включително извън офиса, подписвал е ордери и други документи, използвал е служебния компютър. Тези обяснения не са били проверени от работодателя по адекватен начин – чрез справки за издадени/подписни от ищеца документи включително електронна кореспонденция от посочените два дати, чрез проверка за проведени срещи с клиенти както и чрез получаване на информация от другите служители в офиса за това бил ли е ищецът действително на работа или е осъствал.

Доказателства за тези релевантни за спора обстоятелства са събрани едва в хода на съдебното производство и те по категоричен начин установяват, че Х. К. се е явил на работа на 03.05.2022г. и 04.05.2022г. Разпитани като свидетели са служители - колеги на ищеца в офиса на застрахователното дружество – св.М. И., М.Н., които еднозначно посочват, че Х. К. е бил на работа в посочените два дни – провел е оперативка на екипа преди обяд на 03.05.2022г., след което е излизал от офиса, връщал се е, на 04.05.2022г. е бил в офиса след обяд. Присъствието на ищеца К. на работното му място е констатирано и от свидетелката Ч. /свободен застрахователен агент/, която посочва, че е посетила по работа офиса на ЗК „Л.И.“ на бул.“Вл.В.“ на 03.05.2022г. около обяд, а след това и около 15:00-15:30 часа и на 04.05.2022г. около 16:00 часа като и в двата дни е разговаряла с Х. К..

Установи се също, че на 03.05. и на 04.05. Х. К. е подписвал служебни документи - сметка по застрахователна полица от 03.05/2022г., 3 броя РКО от 03.05.2022г., а също и застрахователна полица от 04.05.2022г. и сметка към нея. Издаването на посочение документи от офиса на ищеца, както и подписването им от него не са надлежно оспорени, а

фактът че са изходящи от него се установява от свидетелските показания на св. И. и Н. – служителки в същия офис.

Пълно и главно доказване за това, че ищецът е ползвал служебния компютър в офиса на Корпоративния център и е изпращал и получавал е-мейли не е проведено успешно, но съдът приема, че причината за това е фактът, установен със заключението на проведените основна и допълнителна съдебно-техническа експертизи, че базата с ел.поща на ищеца е била изтрита от страна на работодателя като е изтеглен лицензът и за ползване. Въпреки това установена от вещото лице активност на 03.05.2022г. около 10:00 часа сутринта и отново след 16:00 часа съответства на времето на доказаното присъствие на ищеца в офиса на дружеството и времето на издадените и подписани от него служебни документи, което прави вероятно достоверни твърденията му за осъществяване на служебни ангажименти и по електронен път.

С оглед изложеното съдът приема за установено, че на посочените в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание от 23.05.2022г. дати – 03.05.2022г. и 04.05.2022г. ищецът Х. К. се е явил на работното си място и е изпълнявал възложени с длъжностната му характеристика служебни задължения като ръководител в К.ц. – Варна. Доколко пълноценно е протичал работният процес в посочените два дни, дали появяването на ищеца в офиса е било „епизодично и кратковременно“ и дали работата, която е извършил е била задоволителна и изчерпателна с оглед възложените му служебни задължения, в какъвто смисъл са възраженията на жалбоподателя във въззивната жалба, са въпроси ирелевантни за преценката законосъобразността на обжалваната заповед. В случай, че работодателят е констатирал неизпълнение на конкретно възложена работа, или пък неуплътняване на работното време поради закъснения или преждевременни напускания на работа, то същият е могъл да ангажира дисциплинарната отговорност на ищеца на друго от посочените в чл.187 и чл.190 от ГПК основания. Избраното основание за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца чрез налагане на дисциплинарно наказание уволнение поради нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл.190, ал.1, т.2 от КТ посочено в Заповед № 282/23.05.2022г. не съответства на установената по случая фактическа обстановка, а това обуславя извод за превратно упражняване на дисциплинарната власт на работодателя, което обуславя и извод за незаконосъобразността ѝ. На това основание главният иск по чл.344, ал.1, т.1 от ГПК се явява основателен и следва да бъде уважен, като оспорената заповед бъде отменена.

Основателността на главния иск за незаконност на уволнението обуславя основателността и на кумулативно съединеният с него иск по чл.344, ал.1, т.2 от ГПК за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност „ръководител на К.ц. Варна“ при ЗК „Л.И.“ АД.

Основателен се явява и искът по чл. 344, ал.1, т. 3 от КТ доколкото не се установи след прекратяване на трудовото му правоотношение при ответника ищецът да е встъпил в друго правоотношение при същия или нов работодател. Твърдения в тази посока не са наведени от ответника, нито са ангажирани доказателства опровергаващи отразяването в

трудова книжка на служителя. Съгласно разпоредбата на чл. 225, ал.1 от КТ при незаконно уволнение работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. В случая това е периодът от прекратяване на трудовото правоотношение с получаването на заповедта за уволнение – 25.05.2022г. до 25.11.2022г. Дължимото обезщетение установено със заключението на вещото лице по проведената ССЧЕ е в размер на общо 15920,10 лева. В този размер е заявена и исковата претенция, поради което следва да бъде уважена изцяло, а съобразно направеното искане сумата следва да бъде присъдена ведно със законната лихва считано от предявяване на иска до окончателното изплащане.

Поради съвпадане на крайните изводи на настоящия съдебен състав с тези на първоинстанционния съд, въззивната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Съобразно изхода на спора основателно се явява искането на процесуалния представител на ищеца – адв. Е. Е. за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от ЗАдв. Основанието за претендиране на възнаграждение по ред на чл.38 от ЗАдв. поради осъществена безплатна правна помощ не е оспорено от въззивника, поради което на адвоката следва да бъде присъдено възнаграждение за всеки от исковете определено по реда на чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /за исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ/ в размер на 780 лева – размера на минималната работна заплата към момента на определяне на възнаграждението, а по иска по чл.344, ал.1, т.3 от КТ в размер на 1832,81 лева определено по реда на чл.7, ал.2, т.3 от Наредба 1/2004г.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 246/26.01.2023г. постановено по гр.д.№ 7159/2022г. по описа на ВРС, 30 –ти състав, с което са уважени предявените от Х. К. К., ЕГН ***** против ЗК „Л.И.“АД, ЕИК ***** искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 от КТ, като е признато за незаконно уволнението на Х. К. К., ЕГН ***** извършено със Заповед № 282/23.05.2022г., издадена и подписана от двама от изпълнителните директори на ЗК „Л.И.“АД, на основание чл. 190, ал.1, т.2 от КТ, във вр. с чл. 330, ал.2, т.6 от КТ, поради неявяване на работата в на 03.05.2022г. и 04.05.2022г. е в отменено; същият е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност „Р.К.Ц. Варна“ в ЗК „Л.И.“ АД и „Л.И.“ АД, ЕИК ***** е осъден да заплати на Х. К. К. сумата от 15920,10 лева, представляваща обезщетение за оставяне без работа поради незаконно уволнение за периода от 25.05.2022г. до 25.11.2022г., ведно със законната лихва от 06.06.2022г. до окончателното изплащане на дължимата сума, както и „Л.И.“ АД, ЕИК ***** е осъден да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 1917,60 лева, както и

държавна такса и разноски по уважените искове в полза на Районен съд-Варна в размер на 906,80 лева.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И."АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр.С., бул.“С.Ш.“ № 67А **ДА ЗАПЛАТИ на адв. Е. Г. Е. , АК-Варна, с адрес: гр.Варна, бул.“С.“ № 72, вх.В, ет.1, ап.10 сумата от 2612,81 /две хиляди шестстотин и дванадесет и 0,81/ лева – адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1 от ЗАдв.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, който за страните започва да тече от 18.04.2023г., на основание чл. 315, ал. 2 вр. чл. 280, ал. 2, т. 3 от ГПК.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____